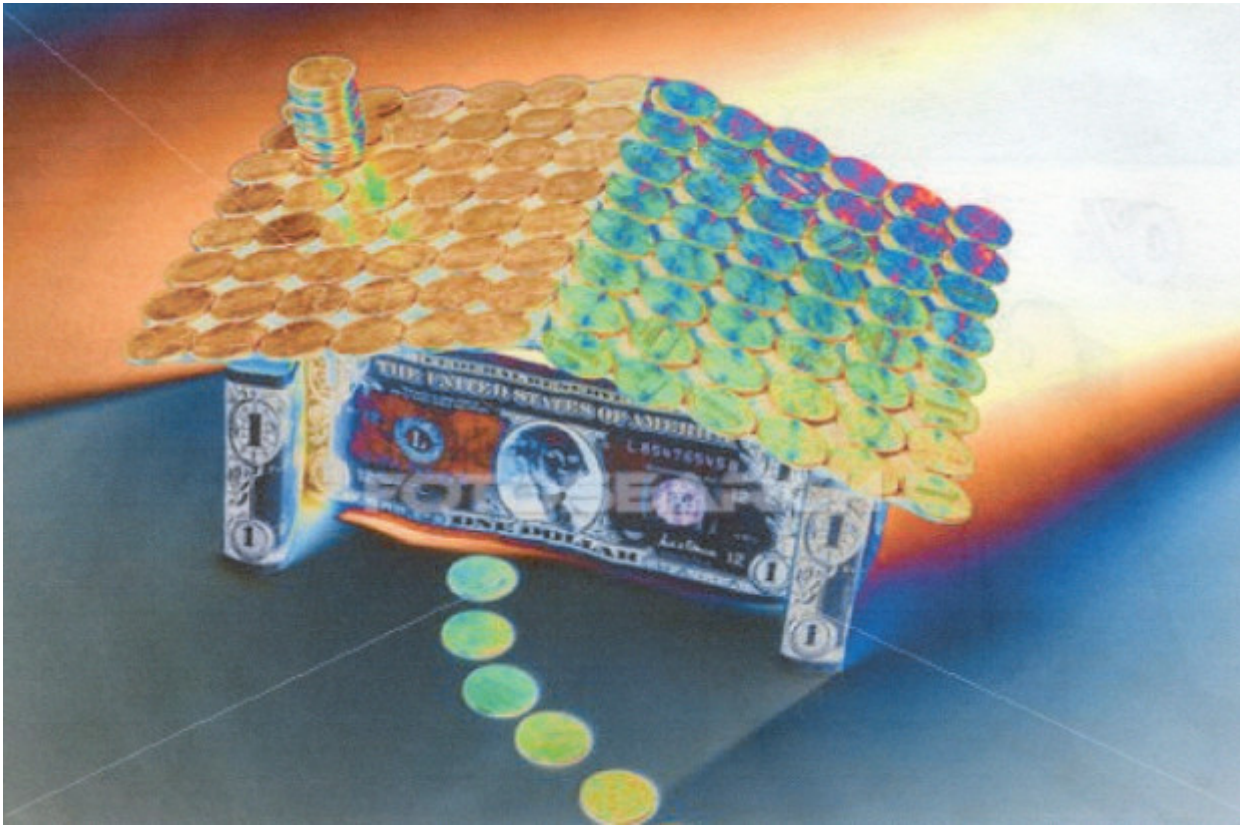

Η δύναμη της πίστης και η αδυναμία της απιστίας (Φώτης Κόντογλου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Οι άνθρωποι έχουν στη καρδιά τους μεγάλο φόβο μήπως απομείνουν απροστάτευτοι και φτωχοί στη ζωή τους, και για τούτο, ο νους κι ο λογισμός τους είναι στο να μαζέψουν χρήματα, ν' αποκτήσουν κτήματα κι άλλα πλούτη, για να τα 'χουνε στην ανάγκη τους.

Και καλά για εκείνους που δεν πιστεύουν στο Θεό, και κρεμούνε την ελπίδα τους στα χρήματα και στ' άλλα πλούτη. Αλλά τί να πει κανένας για εκείνους που λέγονται χριστιανοί, που πάνε στην εκκλησία και παρακαλούν το Θεό να τους βοηθήσει στη ζωή και που λένε πως έχουν την ελπίδα τους στο Χριστό, στη Παναγία και στους Αγίους, κι' από την άλλη μεριά είναι φιλάργυροι, δεν δίνουνε τίποτα στ' αδέρφια τους, τους φτωχούς, κι' ολοένα μαζεύουνε χρήματα και πλούτη; Στη ζωή μου είδα πως οι τέτοιοι λεγόμενοι χριστιανοί είναι οι περισσότεροι, κι απορεί κανένας πώς μπορούνε να συμβιβάσουν μία ζωή συμφεροντολογική, με τα λόγια του Χριστού, που λέει και ξαναλέει: «Μη φροντίζετε για το τί θα φάτε και για το τί θα πιείτε και για το τί θα ντυθείτε. Κοιτάξετε τα πουλιά, μήτε κοπιάζουν, μήτε μαζεύουν, κι' όμως ο Πατέρας τους ο

ουράνιος τα θρέφει. Κοιτάξετε με πόση μεγαλοπρέπεια είναι ντυμένα τα αγριολούλουδα, που κι' ο ίδιος ο Σολομώντας δεν στολίσθηκε σαν αυτά τα τιποτένια λουλούδια. Λοιπόν, αν για το χορτάρι του χωραφιού, που σήμερα λουλουδίζει κι αύριο το καίνε στο φούρνο, φροντίζει ο Πατέρας σας που είναι στον ουρανό, πόσο περισσότερο θα φροντίσει για σας, ολιγόπιστοι;». Αυτά είναι λόγια καθαρά, απλά, σίγουρα, και δείχνουν πως πρέπει να είναι η βάση και το θεμέλιο της διδασκαλίας του Χριστού. Γιατί πώς μπορεί να

έχει πίστη στο Χριστό ένας άνθρωπος και μαζί να είναι κολλημένος στα χρήματα και στο συμφέρον, πολλές φορές μάλιστα περισσότερο κι' από τους άθεους; Θα πει πως νομίζει πως θα ξεγελάσει το Θεό. Αλλά «Θεός ου μκκτηρίζεται» δηλαδή, ο Θεός δεν περιπαίζεται. Κι όμως, η πονηρή γνώμη του ανθρώπου όλα μπορεί να τα συμβιβάσει: Να είναι γαντζωμένος καλά στο χρήμα, δηλαδή στο διάβολο, που το λέγει ο Χριστός Μαμωνά, θεό της φιλαργυρίας, και τον ίδιο καιρό να παρουσιάζεται για χριστιανός, να πηγαίνει στην εκκλησιά, να κάνει σταυρούς και μετάνοιες, να κλαίει πολλές φορές από την αγάπη του για το Χριστό, αλλά να μην μπορεί να ξεγαντζωθεί από τα λεφτά κι από τη μανία του παρά. Λογική δεν χωρά καθόλου σ' αυτούς. Είναι ολότελα αναίσθητοι και πονηροί, κι' ό,τι κάνουν το κάνουν για να το έχουν δίπορτο, κι' ό,τι κερδίσουν. «Βάστα γερά», σου λέει, τα λεφτά, που είναι χειροπιαστά, άναβε και κανένα κερί, κάνε και καμιά μετάνοια, για να 'χεις το μέσο και με το Χριστό. Αν βγούνε αληθινά τα λόγια του για παράδεισο και για κόλαση, έχουμε κι' από κει τη σιγουράντζα. Ό,τι και να γίνει, είναι κανένας κερδισμένος».

Ο Απόστολος Παύλος λέει: «Αν, ελπίζουμε στο Χριστό μοναχά για τούτη τη ζωή, είμαστε οι πιο ελεεινοί άνθρωποι». Γιατί οι ψευτοχριστιανοί παρακαλούνε τον Χριστό προπάντων για τις υποθέσεις τούτου του κόσμου, για τις δουλειές τους, για τη σωματική υγεία τους, για τα παιδιά τους, και μόλις σκοτεινιάσει η κατάσταση, αρχίζουν τα παράπονα γιατί ο Χριστός κι' η Παναγία δεν τρέξαν να τους βοηθήσουν στις δουλειές τους, πολλές φορές σε τέτοιες δουλειές που είναι απάνθρωπες και που τους κάνουν να κακουργούν καταπάνω στ' αδέρφια τους.

Ο Απόστολος Παύλος λέει πάλι άλλου: «Είναι καλό να στερεώνετε τη καρδιά σας με την ελπίδα στη χάρη του Θεού, κι' όχι με φαγητά (δηλαδή με σαρκικά και υλικά πράγματα), που μ' αυτά δεν ωφεληθήκαν όσοι αφιερώσανε τη ζωή τους σ' αυτά, δηλαδή στο να μαζέψουν χρήματα, ξεγελώντας τον εαυτό τους πως μ' αυτά εξασφαλίζονται». Γιατί «επελθών γαρ ο θάνατος, ταύτα πάντα εξηφάνισται».

Δεν υπάρχει κανένα πράγμα πιο σίγουρο από τη ματαιότητα του κόσμου, κανένα. Όλη η ιστορία της ανθρωπότητας φανερώνει αυτή την απελπιστική ματαιότητα. Και όμως, πόσοι άνθρωποι στο κόσμο κάθισαν και σκεφθήκανε πάνω σ' αυτό το

φανερότατο και σιγουρότατο φαινόμενο, στη ματαιότητα, που θα 'πρεπε ο κάθε άνθρωπος να το 'χει μέρα - νύχτα μπροστά του; Μα εμείς κάνουμε σαν το καμπλοπούλι (στρουθοκάμηλο), που χώνει το κεφάλι του στον άμμο για να μη βλέπει το φονιά του, και θαρρεί πως κρύφτηκε από αυτόν.

Πόσο αξιολύπητοι σ' αυτό απάνω είναι οι σπουδαίοι άνθρωποι της γης! Ενώ βλέπουν καθαρά πως το βάραθρο που κατάπιε όλους τους σπουδαίους από καταβολής κόσμου, και πως το ανοιχτό στόμα του περιμένει να τους καταπιεί κι' αυτούς, εκείνοι δεξ του και καταγίνονται με «μάταια και ψευδή», με πολιτικές πονηριές, με πολέμους, με ψεστομεγαλεία παιδιακίσια, και με ανοησίες, που διαλαλούνται σ' όλη την οικουμένη. Ω, ανοησία εκείνων που τους λέει ο κόσμος σοβαρούς, μυαλωμένους, τετραπέρατους, μεγαλοφυείς! Τί φτώχεια αληθινά από κρίση κι από γνώση! Κι από τέτοιους κυβερνιέται ο κόσμος. Ή οι άλλοι που καταγίνονται με μανία στις μάταιες φιλοσοφίες και στις τέχνες, και τους αποθεώνουν οι άλλοι, οι πολλοί που δεν έχουν κουκούτσι κρίση, ενώ ξέρουν καλά πως δεν θα περάσει πολύς καιρός που θα σβήσουν όλοι από τον κόσμο!

(Απόσπασμα από το βιβλίο του Φώτη Κόντογλου, «Ασάλευτο θεμέλιο», εκδ. Ακρίτας)

Επιμέλεια κειμένου: Μ.Χ-Α.Χ

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com